

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **T. R.**, zast. JUDr. Janem Kozubkem, advokátem AK Becker a Poliakoff, v.o.s. se sídlem Praha 2, Apolinářská 6, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 13. 3. 2007, č. X, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2007, č. j. 4 Cad 53/2007 - 16,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 3. 2007, č. X. Uvedeným rozhodnutím žalovaná snížila žalobci starobní důchod od 1. 5. 2004 podle § 56 odst. 1 písm. c) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“) a podle čl. 46 odst. 2 Nařízení Rady č. 1408/71 tak, že starobní důchod žalobce činí 563 Kč. Městský soud v Praze vycházel z následujícího skutkového stavu:

O žalobcově žádosti o přiznání starobního důchodu rozhodla žalovaná dne 29. 12. 2005. Jelikož následně zjistila, že chybně žalobci započítala doby pojištění z evidenčního listu jiného pojištěnce za dobu od roku 1969 do roku 1970, vydala dne 13. 3. 2007 napadené

rozhodnutí. Znovu provedla výpočet starobního důchodu žalobce, kdy započítala pouze doby pojištění, které žalobci náležejí, a vypustila nesprávně započtené doby z let 1969 až 1970.

Žalobce v žalobě uvedl, že nebylo přihlédnuto k předloženým dokumentům, které se týkají výdělku po dobu jeho umělecké činnosti. O jaké doby se jedná specifikoval blíže při jednání soudu dne 17. 10. 2007. Uvedl, že jde o započtení vyměřovacích základů za dobu umělecké činnosti v letech 1966, 1967 a 1968. Zároveň předložil k nahlédnutí potvrzení o příjmu z literární a umělecké činnosti vystavené Finančním úřadem pro Prahu 1 dne 12. 7. 2004.

Z evidenčního listu o době zaměstnání a výdělku, který je založen ve správním spise a týká se doby od roku 1967 do roku 1968 vyplynulo, že žalobce tuto dobu pracoval jako akademický sochař a byl pojištěn, v roce 1967 měl hrubý výdělek 3000 Kč, v roce 1968 rovněž 3000 Kč. Z osobního listu důchodového pojištění, který byl připojen k napadenému rozhodnutí je zřejmé, že žalobci byla tato doba umělecké činnosti, včetně roku 1966 započtena a za rok 1967 a 1968 byl započten vyměřovací základ 3000 Kč za každý rok. Žalobcem při jednání předložené potvrzení Finančního úřadu pro Prahu 1 není podle soudu podkladem pro započtení příjmů z umělecké činnosti pro účely důchodového pojištění. Takovým podkladem je pouze potvrzení spolupůsobící organizace pro provádění sociálního zabezpečení umělců. Tento doklad žalobce nedoložil, a proto žalovaná vycházela ze zhodnocení doby umělecké činnosti na základě evidenčního listu důchodového pojištění, který je součástí správního spisu.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu dospěl Městský soud v Praze k závěru o bezchybnosti postupu žalované v projednávané věci. Žalovaná vycházela z podkladů, které měla k dispozici a které je možno hodnotit pro účely důchodového pojištění pro započtení doby pojištění a vyměřovacího základu pro výpočet starobního důchodu. Ze stejných podkladů, včetně omylem započteného evidenčního listu jiného pojištěnce, vycházela i při vydání rozhodnutí ze dne 29. 12. 2005, proti kterému žalobce žalobu nepodal. Rozhodnutím ze dne 13. 3. 2007 žalovaná pouze napravila chybu, které se při vydání původního rozhodnutí dopustila. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Rozsudek Městského soudu v Praze napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, ve které uplatnil důvod vymezený v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Soud se podle něj zcela odmítl zabývat odborným stanoviskem Unie výtvarných umělců a pouze reagoval na potvrzení Finančního úřadu pro Prahu 1. Toto není podle soudu podkladem pro započtení příjmů z umělecké činnosti pro účely důchodového pojištění. Stěžovatel ovšem dodal rovněž potvrzení o svém členství ve Svazu výtvarných umělců implikující jeho účast na sociálním zabezpečení vydané právě spolupůsobící organizací pro provádění sociálního zabezpečení, tedy Unie výtvarných umělců, na žádost žalované již dříve. K doložení výše příjmů pak také předložil právě potvrzení finančního úřadu. Žalovaná však při svém rozhodování tyto dva dokumenty nevzala vůbec v potaz a nebrala na jimi doložené skutečnosti při výpočtu výše starobního důchodu žádný ohled. Uvedeným postupem se podle názoru stěžovatele dopustila vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., pro kterou měl Městský soud v Praze podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. její rozhodnutí zrušit.

Pokud soud v odůvodnění svého rozsudku uvádí, že stěžovatel žádný nový podklad, který by bylo možno uznat jako potvrzení o jeho příjmech, nepředložil, nezakládá se toto zjištění na pravdě. Jak bylo uvedeno výše, stěžovatel předložil soudu odborné stanovisko Unie výtvarných umělců, které se vyjadřuje k přípustnosti potvrzení Finančního úřadu jakožto potvrzení způsobilého být podkladem pro výpočet výše starobního důchodu. Soud měl podle stěžovatele podrobit tento doklad minimálně své analýze a rozhodnout, zda je jím předmětná podmínka splněna či nikoliv. To ovšem neučinil, naopak odmítl se dokumentem zabývat. V důsledku postupu žalované a následně i soudu, tak nebylo možné zjistit spolehlivě skutkový stav rozhodný pro vydání příslušných rozhodnutí, neboť stěžovateli nebylo umožněno doplnit údaje do spisu, dle kterého se výpočet starobního důchodu provádí. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 56 odst. 1 písm. c) zákona č. 155/1995 Sb. zjistí-li se, že důchod byl přiznán nebo je vyplácen ve vyšší částce, než v jaké náleží, nebo byl přiznán nebo se vyplácí neprávem, důchod se sníží nebo odejme nebo jeho výplata se zastaví, a to ode dne následujícího po dni, jímž uplynulo období, za které již byl vyplacen.

Stěžovatel se domáhá zrušení napadeného rozsudku z důvodu vymezeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy pro vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál ve spisu obsažený, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán; skutková podstata nemá oporu ve spisech tehdy, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, nebo je tento materiál k učinění správného skutkového závěru nedostačující. Uvedenou vadu Nejvyšší správní soud v řízení před Městským soudem v Praze neshledal.

Za klíčové pro posouzení věci považuje Nejvyšší správní soud tu skutečnost, že stěžovatel od počátku soudního řízení argumentuje zcela mimo podstatu napadeného správního rozhodnutí. V tomto žalovaná, jak Městský soud v Praze správně konstatoval, pouze napravila chybu, jíž se dopustila v původním řízení o starobní důchod stěžovatele. Omylem totiž započítala stěžovateli dobu pojištění jiného pojištěnce, která se týkala let 1969 a 1970. Proti tomuto rozhodnutí se pak stěžovatel ohradil „odvoláním“ ze dne 25. 3. 2007, ve kterém uvedl, že podle jeho názoru nebylo přihlédnuto k předloženým dokumentům týkajícím se výdělků po dobu jeho umělecké činnosti. Při jednání soudu pak upřesnil, že žádá, aby mu byly započteny vyměřovací základy za dobu jeho umělecké činnosti v letech 1966, 1967 a 1968. Je zřejmé, že stěžovatelem uplatněné námitky nijak nesměřují proti důvodům napadeného správního rozhodnutí. Pokud se tedy Městský soud

v Praze k těmto námitkám v odůvodnění svého rozsudku vyjádřil, činil tak nad rámec své povinnosti. Vždy je totiž nutno vycházet z toho, co bylo v daném případě předmětem správního řízení, jehož vyústěním je rozporované správní rozhodnutí. V projednávané věci bylo takovým předmětem zjištění, že „*důchod byl přiznán ve vyšší částce, než v jaké náleží*“, a jeho výše byla proto snížena. Skutečnost, že při výpočtu důchodu došlo ze strany žalované k omylu, pak stěžovatel žádným způsobem nezpochybnil. Domnívá-li se tedy stěžovatel, že v původním řízení nebyly zohledněny jeho výdělků z let 1966 až 1968, nic mu nebrání požádat žalovanou o změnu důchodu podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., nelze tak ovšem činit v rámci soudního přezkumu rozhodnutí žalované vydaného podle § 56 odst. 1 písm. c) tohoto zákona.

Nejvyšší správní soud je proto toho názoru, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, má plnou oporu ve spise a Městský soud v Praze tudíž správně žalobu zamítl jako nedůvodnou. Rozsudek Městského soudu v Praze tedy netrpí vadou podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, správní orgán ze zákona nemá právo na náhradu nákladů řízení, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 14. května 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu